

Purttin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1949

Irtonumerot 30 mk

N:o 5—6.

Jumalan joululahjat.

Joulu on jälleen aivan lähellä. Kuinka kiihkeästi ja suurella jännityksellä odotavatkaan sitä lapset nähdäkseen mitä lahjoja he tulevat saamaan.

Ihmiset voivat kuitenkin antaa vain halpa-arvoisia lahjoja toisilleen. Monessa kodissa on mieli apea, kun rahatilanne ja työn saanti vain kiristyvät ja lahjojen hankkiminen käy yhä mahdottomammaksi.

Mutta on yksi, joka yhä antaa suuria lahjoja lapsilleen. Se on Jumala, rakas taivaallinen isämme. Hänen varastonsa eivät ole loppuneet eivätkä edes vähentyneetkään. Jumalan lahjat ovat tänäkin jouluna yhtä runsaat ja kallisarvoiset kuin ennen. Hän jakaa lahjojaan tuhlaten.

Raamattu sanoo: »Hän tuli omiensa tykö, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan». Ei ole mitään kolkompaa eikä raskaampaa sanaa kuin tämä: »eivät ottaneet...». Ihmisille ovat maalliset lahjat niin tärkeitä, etteivät he niiden rinnalla välitä mitään Jumalan lahjoista. Me innostumme ajallisiin lahjoihin ja niiden tähden hylkäämme iankaikkiset.

Jeesus sanoi kerran langenneelle lapselleen Sykarin kaivolla: »Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan niin sinä pyytäisit, ja hän antaisi sinulle elävää vettä».

Kuinka paljon onkaan meitä täällä nyt, joita tämä sana koskee samalla tavalla!

Mitä lahjoja Jumala sitten antaa lapsilensa? »Jolla Poika on, sillä on elämä». Jumalan suuri joululahja on ennenkaikkea Jeesus, jossa jokaisella Häneen uskovalla on iankaikkinen elämä.

Sinä, joka kerran suurena syntisenä sait turvautua rakkaaseen Vapahtajaasi, pidä mitä sinulla Hänessä on. Sinä sait Hänessä, Vapahtajassasi, kaikki syntisi anteeksi. Sinä olet saanut myös kaikissa elämän kohtaloissa jättäytyä hyvän Paimenen hoitoon. Ja kun kerran matkasi ajassa päättyy, saat muuttaa taivaallisen kotisi kirkkauteen.

Suuret ja ihmeelliset ovat Jumalan joululahjat. Herra, säilytä meitä lapsen uskossa, että me sinun lahjasi ottaisimme vastaan ja kätkisimme ne.

Unohtunut!

Kerran kesällä lähdimme sisareni kanssa matkalle. Vasta liian myöhään havaitsimme, että meiltä puuttui eräs pahvilaatikko. Sinä silmänräpäyksenä tulimme hyvin onnettomiksi. Koko matkan ilo oli kuin pois-pyyhkäisty, istuimme junan penkillä aivan masentuneina syyttäen itseämme moisesta huolimattomuudesta. Tuo unohdus merkitsi ihan järkytystä, tuntui vain auttamattomasti, että jotain kauheata oli tapahtunut. Olimme nimittäin menossa veljemme tyttären ristiäisiin ja tuo paketti oli tuliais-paketti. Asia ei ollut tuon kummempi ja se saattaa tässä kerrottuna tuntua lapselliselta mutta se painoi koko yön mieltä kuin jokin rikos. Tunsin silloin voimakkaasti, että unohtamisessa on jotain kauheata. Tajusin, että syynä tärkeän asian unohtamiseen on usein puuhailu toisarvoisten seikkojen kanssa. Niinhän juuri matkalle lähtiessä voi huomion ja ajan viedä joutavat pikkunäperrykset, sitten tuleekin kauhea kiire ja siinä hädässä jotain aivan välttämätöntä unohtuu. Unohtamisesta voi elämässä olla hyvinkin kohtalokkaita seurauksia.

Kuinka oppisikaan muistamaan aina sen, mikä kulloinkin on tärkeitä! Näissä tun-

temuksissa valaisi tajuntani yht'äkkiä aamulla ennen matkan päättymistä ajatus: »Yks vain yli kaiken Sä muista: Sun sielusi kuolematon!» Se avasi uuden näköalan irroittaen mietteeni kiertämästä kehää, se toisaalta helpotti, toisaalta saattoi kokemukseni entistä vakavampaan valoon. Monet unohdukset täällä voimme sentään jotenkuten korjata, mutta tuo unohdus tulee olemaan kaikista kohtalokkain. Olin kokenut vain jotain unohtamisen harmista, kuinka katkeraa mahtaa olla kerran havahtua, jos tärkein asia on unohtunut. Sitten, kun mitään enää ei ole korjattavissa. Kun kaikki silloin on omaa syytä.

Toveriliittolainen, miten voi »Sun sielusi kuolematon»? Opistossa puristi pelko sydäntä: »On mulla aarre: armo Herran; Voi kauheaa, jos hukkaisin sen herran!» Ja pyyntönämme oli: »Suo, etten unhoitaisi rukousta, vaan harjoitaisin sanas tutkimista. Ah, huonosti se sielu menestyy, ken kalliiseen sun sanaas kyllästyy.» Kun ei vain elämän moninainen puuha ja harastus olisi tapahtunut tärkeimmän asian kustannuksella. Kaiken keskeltä voi meille yht'äkkiä tulla lähtö: Olemmeko valmiina? Onko turvana Jeesus. Kunpa saisimme armon ajoissa säikähtää, ettemme liian myöhään herää kauhuun ja vaikerrukseen: unohtunut!

Helvi Valkonen.

PIRTIN

Liesti

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 5—6

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1949

Hiljaisena hetkenä.

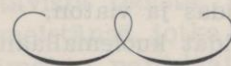
Hämyssä hiljaisen illan,
kautta rukoussillan,
Sinua lähestyn. —
Valoa, — voimaa, — tulta,
uskonkultaa Sulta,
anon Armias!

Henkesi hehkua anna;
voimasi varassa kannan,
uudista armollas!
Irroita mieleni maasta!
Sydämen syntien saasta
puhdiota verelläs!

Taipumaan tahtosi alle,
kuolemaan maailmalle,
vahvista voimallas!
Kaikeksi kaikessa mulle,
elääkseni yksin Sulle,
Eule, Vapahtajain!

Hämyssä hiljaisen illan,
rukousalttarillan
kiitokseni soi. —
Hämystä hämärän maisen —
soittohon taivahaiseen
yhdyn ylistäin. —

OILI PENNANEN.

Meillä on nyt omia **onnittelu- ja osanottoadresseja**, joita myydään opistorakennuksemme hyväksi. Opistolaiset ja opiston ystävät käyttäkää niitä! Ja tarjotkaa niitä ystävilleen! Niitä lähetetään opistolta toveriliittolaisille eri puolille maakuntaamme, ja niitä saadaan tilattaessa opistolta.

„Teille on syntynyt - - - Herra!“ [Lk. 2.]

Köyhältä tuntuisi enkelien joulusanoma, jos se ei olisi sisältänyt muuta kuin »on syntynyt Herra!» Meistä tuntuu puutteelliselta tuo teksti tuollaisena. Me kaipaamme Vapahtajaa — olemme tottuneet siihen, että Hänen nimensä kuuluu tuohon lauseeseen. Oi jospa kaipaisimme muutenkin kuin tottumuksesta, kunpa olisikin oikein elintarve saada lukea ja omistaa sana »Vapahtaja», niin sana »Herra» — ja Herran Sana — maistuisi paremmalta.

Ei Kristus voisikaan olla Herramme, ellei Hän olisi Vapahtajamme. Ellei meillä olisi Vapahtajaa, niin herruus olisi sen, jonka vallan alta meitä ei vielä olisi vapahdettu. Mutta kiitos Jumalan, että enkeli ensimmäisenä jouluyönä ilmoitti: »Teille on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra!» Ne sanat antavat joululle sisällön, saamme vuoden pimeimpään ja kylmimpään aikaan viettää valon ja lämmön juhlaa. Joulun tekee sellaiseksi vain joulun sana. Siinä sanassa saapuu luoksemme Jeesus, joulun Herra, ilman Häntä on joulu — ja koko elämämme — pimeä ja kylmä. Jeesus, »Maailman Valo», on ainoa, joka voi valaista pimeän sieluni ja ohjata yön varjojen keskitse käyvällä polulla. Hän, »Maailman Vapahtaja», on ainoa, joka voi tuoda vapauduksen kaikesta, mikä elämäni kah-

Joulun aika.

On hanki hopeinen hiljaa taas puhtaassa loisteessaan. Maa, talven morsian kaunis, on timanttihosteessaan.

On tullut joulun aika, joka mielemme kirkastaa, kun vuosi vuodelta meille Pyhää lasta se muistuttaa.

On syntynyt seimen lapsi, niin puhdas ja viaton, joka meidät kuolemallaan on auttanut armohon.

On tullut Herra taivaan meidän kaikkien keskelle. Siis ottakaamme vastaan hänet veljeksi veljelle.

Raili Niemistö.

litsee ja mihin tunnen olevani sidottu. Kylmyyttänikään ei pysty poistamaan muut kuin Hän, joka on »tulsta — — tullut heittämään maan päälle».

Kun Hän on kerran minulle kaikkea tätä, niin miksi en sanoisi Herrakseni Häntä, joka taivaan ja maan kantaa »voimansa sanalla», Häntä, jolle »on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä». Miksi siis en sanoisi »Minun Herrani ja Vapahtajani, joka lunasti minut kadotetun ja tuomitun ihmisen». Ja kun Hän sanoo: »Tulkaa minun tyköni!» niin miksi en noudattaisi kutsua. Ja kun Hän sanoo: »Menkää kaikkeen maailmaan» ja käskee ilmoittaa sitä samaa sanomaa, mitä ensimmäisenä jouluyönä julistivat taivaan enkelit, niin miksi en menisi. Niin, miksi?

Pertti Kokki.

Aidin mietteitä kodin viikolla.

Kirj. agron. Aino Karjalainen.

Meidän maassamme on jälleenrakennettu ja vielä parhaillaan rakennetaan uusia koteja tuhoutuneitten ja menetettyjen tilalle. Kaiken taloudellisen elämän elpymisestä me suuresti iloitsimme, mutta aineellisten arvojen saavuttaminen ei sellaisenaan vielä riitä. Jokaisen yksilön, jokaisen perheen, jokaisen kodin olisi jälleenrakennettava myös henkisesti. Jokaisessa kristillisessä kodissa olisi ymmärrettävä Jeesuksen rakkauden hengen tuoma siunaus ja sitä pyrittävä tavoittamaan. Sellaisen kodin perheenjäsenten tunnus on: »Kantakaa toistenne kuormia» ja »palvelkaa toisianne ilolla». Sellaisesta kodista lähtevät kerran lapsetkin parhain perintö, ikuinen Jumalan sana mukanaan, maailmalle.

Usein meidän vanhempien mielen täytävät epäuskoiset ajatukset. Huolehdimme niin moninaisista, syömisestä, juomisesta ja siitä, mitä päälle pukisimme. Suremme myös monesti huonouttamme kasvattajina. Kunpa me tällaisina masennuksen hetkinä jaksaisimme turvata taivaalliseen Isäämme, joka totisesti on huolehtiva kaikista luoduistaan. Eikä ole sanottu, että

Tervehdys

Helsingin evankelisesta kansankorkeakoulusta.

»Hyvä on Herraa kiittää ja
veisata kiitosta Sinun nimel-
lesi, Sinä Korkein.» Ps. 92: 2.

Herran hyvyttä saamme taas kiittää
siitä, että jo 10:s ev. kansanopisto maas-
samme on saanut avata ovensa tänä syk-
synä.

Koska »Pirtin perheestäkin» on muu-
tama jäsen päässyt tänne, kerromme kuu-
lumisiamme näin »Viestin» palstoilla. Täl-
laisen opinahjon alkamista olivat monet
meistä jo ehtineet odottaakin. Nyt on toi-
veemme täyttynyt, olemme päässeet alka-
maan Hels. ev. kansankorkeakoulun ensim-
mäistä lukuvuotta. Koulumme toimii Lut.
Ev. Yhdistyksen omistamassa Kallion ru-
koushuoneessa ja on sen perustajista en-
simmäisinä mainittava toimitusjohtaja
Jalo Perkkö-vainaja ja hänen puolisonsa
rva Esteri Perkkö.

Olemme saaneet käyttöömmme viihtyisät
huoneet. Suurin osa oppilaista asuu kou-
lulla ja muutamia ystäväperheissä. Tutus-
tumisillassamme saimme kuulla, kuinka
monenlaisten vaiheiden kautta taivaan
Isä on meitä itsekutakin tänne kuljetta-
nut. Oppilaat ovat, muutamia lukuunotta-
matta, evankelisen opiston käyneitä. Kau-
hajoen opisto on suurimmalla määrällä
edustettuna.

Saavuimme tänne 24. 10. ja alkajais-
juhlaamme vietimme 26. 10. loisteliaassa,
kauniisti koristetussa kirkossa, joka on

onnistumme sen paremmin ainoankaan lap-
semme kasvattajina. Onhan myönnettävä,
että sisarusparvessa lapset kasvattavat
toisiaan ja hiovat toistensa luonteita yh-
teiskuntaan sopeutuviksi. Ehkäpä lapsuus-
kodin koulu, joka pakostakin muodostuu
sitä kovemmaksiksi, mitä enemmän on lapsia,
jo monine koettelemuksineen, kieltäy-
myksineen ja velvollisuuksineen opet-
taa antamaan anteeksi, kärsimään toi-
sia ihmisiä sekä syrjäyttämään monia
toiveita ja näin kasvattaa ihmisyksilön,
joka ei pidä omaa itseään kaikkein tär-
keimpänä. — Meidän tulee myös muistaa,
ettei uhrautumisemme missään muodossa
lastemme hyväksikään ole mitään sen uh-
rin rinnalla, minkä Jeesus uhrasi meidän

koulutalossamme. Herran hyvyttä kiit-
tään puhelein ja lauluin ja todettiin, kuinka
tämäkin koulu on suuri Jumalan lahja,
joka on syntynyt uskon kautta.

Mielemme lämpenivät ja herkistyivät
kuunnellessamme kouluneuvos Yrjö Län-
siluodon puhetta. Hän sanoi kristillisten
opistojemme olevan kansanopistopuun vi-
hantia oksia jotka vetävät koko puuhun
uutta voimaa. Ne ovat aivan erikoisen suuri
Jumalan lahja Suomen kansalle. Hän jätti
muistoksi rov. Tammisen Muurlan opisto-
laisille omistamasta runosta sanat: »Suo,
että nää päivämme nuoruuden vain sinul-
le voisimme elää, ja että virtemme rie-
muisen vain Sinulle, Jeesus, helä. Sinun
kanssasi on ilo loppumaton, tosi onnen
vain sinä annat.»

Johtajamme, past. Lauri Koskenniemi
selvitteli puheessaan koulumme tehtäviä.
Toiminnassa on kristillisen nuorisotyön
linja ja yhteiskunnallinen linja. Niissä
tahdotaan kasvattaa työntekijöitä yhteis-
kuntamme palvelukseen eri aloille mm. seu-
rakuntiamme, kristilliseen nuorisotyöhön.
Aivan kuin tunnukseksemme sopisi: »Ei
palveltavaksi, vaan palvelemaan.» Teo-
reettisen opetuksen ohella meitä tahdo-
taan harjaannuttaa käytännössä erilaisiin
seurakuntatyömuotoihin, kuten katulähe-
tykseen, partio-, tyttö- ja opintokerhotoi-
mintaan ja pyhäkoulun pitämiseen. On va-

kaikkien puolesta antamalla oman itsensä
kuolemaan.

Rakkaat nuoret ystäväni! Te olette saa-
neet elää historian ratkaisevassa vaiheessa.
Jos teillä on uskovainen koti, viekää sieltä
Kristuksen rakkauden täyttävä ja palve-
leva mieli myöskin tulevaisuuden kotinne!
Silloin te kerrotte tuleville polvillekin Her-
ran ylistettävistä teoista, Hänen voimas-
tansa ja ihmeistänsä, jotka Hän on tehnyt.
Ja niin nämäkin panisivat uskalluksensa
Jumalaan eivätkä unohtaisi Jumalan te-
koja, vaan ottaisivat Hänen käskyistänsä
vaarin. Jos näin tapahtuu, niin varmasti
Jumala, joka ihmeellisesti on auttanut
kansaamme tähän päivään asti, on sen
tekevä edelleenkin.

*Viime talven opistolaiset
pistäytyivät opintomat-
kallaan eduskuntataloon
tutustumassa.*

rattu myös tilaisuus eräiden keskikoulu-
aineiden ja soiton opiskeluun.

Usein on mieliimme terotettu sitä, että pelkkä tieto ei riitä. Se, mitä täällä ja missä tahansa opimme, on muunnettava teoiksi, palvelemiseksi. Olimmepa millä alalla tahansa, on meidän kasvettava vastuuntuntoisiksi, kutsumuksellemme uskollisiksi työntekijöiksi.

Jokaisella on tilaisuus seurata kaikkien aineiden luentoja ja suorittaa niissä siten alin-, keski- tai yläkurssi. Aineiden lukumäärä on kuitenkin niin suuri, ettei liene mahdollista niiden kaikkien opiskeleminen ja niin olemmekin saaneet suorittaa ainevalinnan. Muutamat aineet, kuten uskonto, äidinkieli ja sosiaalipolitiikka ovat pakollisesti yhteisiä molempien linjojen opiskelijoille. Yhteiskunnallistenkin aineiden opiskeleminen on hyödyllistä kaikille, mutta erikoisesti niille, jotka aikovat jatkaa opintojaan Yhteiskunnallisessa Korkeakoulussa, josta voidaan valmistua mitä erilaisimmille aloille.

Ohjelmaamme kuuluvat myös sanoma-lehtikatsaukset, puhe- ja esitelmäharjoitukset, keskustelukokoukset ja opintoretket. Olemme saanut tutustua mm. eduskuntataloon ja seurata täysistuntoa siellä. Ihmettelimme, miksi Suomen eduskuntatalon rakentamiseen on käytetty niin paljon ulkolaista raaka-ainetta, eikö suomalaisista aineistakin olisi saatu edustavan kaunista. Puhemiehen vasarakin kolahteli mielestämme liian nopeassa tahdissa.

Retkeilimme myös Euroopan suurimmassa, Arabian porsliinitehtaassa. Saimme seurata siellä lautasten, kahvikuppien ym. syntyvaiheita, kuinka niitä muovataan, poltetaan 1200 asteen lämmössä, 119 metriä pitkässä uunissa, lasitetaan, maalataan j.n.e.

Monelle on ehkä jäänyt kuitenkin pysyvimmän mieleen käynti Helsingin Diakonissalaitoksessa. Saimme huomata Kris-

tuksen rakkauden vaatiman palvelemisen olevan päämääränä molemmissa oppilaitoksissa. Ystävällisten sisarten ohjaamina saimme tutustua talon eri osastoihin ja viimeksi näimme sellaista, joka mykistyi meidät. Tylsämielisten vastaanottokodissa näimme heitä, joista monet jo kymmeniä vuosia sekä ruumiillisesti, että henkisesti vajaakykyisinä elävät elämäänsä muusta maailmasta erotettuina hoitokodissaan. Vaikeaa oli ajatella kaiken takana olevan rakastavan Isän käden. Vain se toi lohtua, kun ajatteli, että kerran vajaa lakkaa heidänkin kohdallaan ja alkaa ikuinen täydellisyys. Eräällä osastolla oli lapsia, jotka pääsivät itse liikkumaan ja osasivat puhuakin. Heille oli pidetty apukoulua ja niin eräs heistä lauloi: »Pikkulintu riemuissaan laulelepi onneaan; ei hän jouda kaivamaan, eikä suremaan...» Me huomasimme oman kiittämättömyytemme, vaikka olemme niin paljon enemmän saaneet maallisia lahjoja.

Katulähetyskokouksissa olemme tavanneet sortuneita ihmisiä. Heitä on tahdottu kutsua Jumalan sanalla omistamaan rauha, ilo ja vapaus, jonka vain Jeesus voi kurjimmallekin syntiselle antaa. — Kunpa jaksaisimme ja muistaisimme pitää rukousalttarimme kunnossa joka päivä, niinkuin johtajattaremme, maist. Anna Koskiniemi meitä tänne tultuamme kehoitti. Kunpa kantaisimme Isän eteen pyyntöme, että Hän kirkastaisi armonsa kaikille, jotka sitä jo itsekin pyytelevät ja niillekin, jotka eivät siitä vielä välitä, että Hän johdattaisi armosanan viejiä kauas paknamaille ja siunaisi heitä, sinne lähteneitä.

Me saamme luottaa Mark. 28: 20 sanoiin: »Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti», ja »jos ilohon hän meidät vie, tai surunalhoon käyptie, Hän meitä johdattaa».

»V a n h u s.»

Kesäisiä kuvia.

»Autuas se kansa, joka tuntee juhlarie-mun». Sitä autuasta väkeä olivat varmaan juhannusjuhliille saapuneet. Tosin ei sää suosinut juhliamme ja niin jouduimmekin tällä kerralla viettämään niitä Pirtissä istuen. Mutta onkos vanhassa rakkaassa pirtissämme mitään vikaa. Ei todellakaan. Onko missään parempi kuin oli meidän siellä taas elämän sanaa kuulemassa. Entisestä tutut juhlapuhujamme pastori Veikko Takala ja lähetysoppilas Veikko Piirainen sitä meille julistivat vielä tutumpia ääniä mainitsematta. Pitkästä aikaa kuulimme taas Sannin laulavan. Tapaus oli myöskin Mikko Piirainen morsiamineen. Saimmehan nyt tutustua opiston tulevaan miniään, ensimmäiseen laatuaan. Molemmat he käyttivät puheenvuoroa todistaen Jumalan armosta ja osoittivat näin tuntevansa kestäväen elämän perustan, Kristuskallion. Moni vakuutti lähtiessään saaneensa enemmän kuin oli osannut odottaa. Anteeksiantamuksen Sana oli saanut virvoittaa sieluja samoin kuin oli painanut itsetutkisteluun.

»Nuoria tulee!» huudahti joku jo keski-viikkona aamupäivällä katsoessaan toimiston ikkunasta. Ja heitä tuli. Nurmeksen seudulta, kaukaa Pohjois-Karjalasta he tulivat, tuo 50-päinen joukko nuorina ja iloisina. Näin kertoilee rov. Rapeli Sanansaattajassa kirjoittaessaan Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlusta, joka pidettiin Helsingissä 30. 6.—3. 7. Mehän siinä tulimme ja rungon joukossa muodostivat viime talven oppilaat. Saavuimme kaupunkiin jo hyvissä ajoin ennen juhliä ennättääksemme katsomaan nähtävyydet. Juhlat ja koko matka olisi ansainnut ihan oman selostuksensa, tyydyn tässä vain toteamaan, että meillä siellä oli rikkaita elämyksiä ja saimme yhdessä kokea hetkiä, jotka monelle varmaan jäivät mieleen koko elämän ajaksi. Tekee mieli vielä lainata rov. Rapelin kirjoitusta: »Kaikki oli yhtä juhlaa, aurinkoa, evankeliumia alusta loppuun? Mikäkö sen vaikutti? Vain tuo yksi: siunattu, ylistetty, iankaikkinen evankeliumi».

Löysin itseni kohta Helsingin juhlien jälkeen Ilomantsista, lämpimien opisto-

asian ystävien pastori ja rouva Koljosen kodista, itsekään oikein ymmärtämättä tilannetta. Annetaanpa kynä välillä Anja Kukkoson käteen:

»On hurskaus mulla armoa, vain syn-teinanteeksantamus... kajahti kauniina kesäisenä iltana kappalaispappilan veran-nalta. Johtajattaremme oli saapunut nuorisopiirimme vieraaksi. Nuorten lisäksi ilmestyi joukkoomme myöskin vanhempaa väkeä. Aiheesta omatunto, jonka johtajatar alusti, syntyi myöskin keskustelua. Meidän tulisi vaeltaa Jumalan Sanaan sidotun omantunnon tietä, ettemme joutuisi harhateille. Näin keskustellen ja laulaen ilta kuluikin rattoisasti. Me toveriliittolaiset saimme jäädä odottamaan johtajattaren vierailuja kodeissamme».

Ja sitten jatkaa Sinikka Hassinen: »Heinäkuun 7. päivän iltana odottelin autoa tavallista hartaammin. Mikä riemu, kun se vihdoinkin tuli. Sitten riensikin aika niin nopeasti, että pian oli jo lähdettävä Kukkoson Anjan kotiin, jonne oli seurat ilmoitettu. Aluksi oli kastetoimitus. Kuinka juhlallista olikaan, pääsihän pieni Matti Mikael Jumalan lapseksi, taivaan perilliseksi. Tutut, rakkaat Siionin Kanteleen laulut kaikuivat, Jumala puhutteli jokaista, kirkastettiin Jumalan suuria töitä. Johtajatar puhui, samoin seurakuntamme pastori. — Iltarukouksessa tulvi sydämestä vilpityn kiitos Jumalalle tästä päivästä. Seuraava päivä meni aivan lentäen, löysimme iltapuolella päivää itsemme »tienposkesta» odottelemasta autoa, jolla pääsimme Paulin kotiin». Näin Sonkajan matkasta Sinikka, joka muuten oli yllämainitun Matti Mikaelin sylikummina. Tulemme siis nyt hiihtäjämestariimme Pauli Määttäsen kotiin Maukkulaan. Siellä olivat jo seurat menossa ja pastori Koljonen puhumassa, automme oli nimittäin aika paljon myöhässä. Hyvä oli liittyä kuuntelemaan seuraväkeen ja sitten tuoda oma tervehdyksensä vuorollaan.

Sunnuntaina oli kirkolla suuret kansanopisto- ja nuorisujuhlat. Se päivä oli säteilevän kirkas. Väkeäkin oli liikkeellä aika tavalla ja puhujia paljon: johtajamme, sihteeri Pitkänen, khra Hyväri-nen ja pastorit Hujanen ja Koljonen. Opistolaisistakin saatiin taas melkoinen

kuoro kokoon. Kirkossa juhlittiin ja kirkonmäellä aina väliajoilla nautittiin runsaan tarjoilun antimia. Päivä paistoi, kukat heloittivat, pellot alapuolella vihersivät ja järvi sinersi. Ja sana Jumalan Isän rakkaudesta sekä lohduttavana että varottavana kruunasi kaiken. Todellinen juhلاميeli täytti sinä päivänä rinnan. Illalla vielä jatkettiin pikkupappilassa. Siellä pappilan salissa ja kuistilla, kesäillan hämärtyessä, laulu ja puheenvuorot vaihtelivat. Oli saatu viettää rikas päivä, joka kirkkaana helmenä säteilee vielä talvenkin pimeässä.

*

Tämä kuva alkaa olla jo syksyn puolelta, mutta se on luonteeltaan siksi kesäinen, jopa vallan keväinen, että sallittaneen sen vielä liittyvän tähän kuvasarjaan. On ni-

mittäin Mikko Piiraisen hääpäivä. Opistolaisia kaikilta perukoilta» näkyi Kuhmon kirkolla. Johtaja saarnasi jumalanpalveluksessa. Linja-auto, joka lähti vartavasten viemään hääväkeä Niemiskylään, täytyi melkein meistä opistolaisista. Lauaen meni tuo 30 kmn matka nopeasti, syksyn väriloiston vielä lisätessä juhlatunnelmaa. Kaunis ja vakava oli se juhlahetki Piiraisen pirtissä, kun Mikko Eino Piirainen ja Laina Eliina Pulkkinen liittivät Jumalan kasvojen edessä kohtalonsa yhteen läsnäolevien ystävien pyytäessä siunausta liitolle. Opistolaiset huolehtivat sitten ohjelmasta — useita puheita kuultiin, oli myöskin lausuntaa ja paljon laulua. »Kiitos sulle Jumalani, armostasi kaikesta» soi yhteisen taipaleen alkaessa». Toivomme sen sävelen soivan läpi elämän».

Helvi Valkonen.

Nurmeksen seudun evank. kansanopiston

9. työkauden alkajaisjuhlaa vietettiin opistolla sunnuntai-iltana 23. 10. Illan ohjelman aloitti kartoittaja Pertti Kokki, joka opiston toveriliiton edustajana puheessaan toivotti uudet opistolaiset tervetulleiksi. Opettaja V. Vakkilainen puhui opiston johtokunnan puolesta ihmiselämän suurimman arvon, taivasten valtakunnan löytämisestä, joka joskus voi tapahtua yllättäenkin, mutta useimmiten tietoisien etsinnän tuloksena, ja toivotti tätä lahjaa opistotalven aikana tänne tulleille nuorille. Opiston maatalousopettaja, agron. Aino Karjalainen lausui herkällä tavallaan kaksi Mirjami Lähteenkorvan runoa. Past. Eino Honkanen kosketteli puheessaan nuorille ominaista onnen etsintää osottaen, että etsintä sinänsä ei vie onneen, vaan elämä Jumalan yhteydessä anteeksiantamuksen luomassa uudessa suhteessa lahjoittaa tämän kuin »sivutuotteena». Väliajan jälkeen opiston johtaja esitteli heijastinkuvina parhaillaan rakenteilla olevaa uutta opistorakennusta arkkitehti J. Lankisen laatimien piirustusten mukaan. Past. rva Marja Honkasen kaunista yksinlaulua kuunneltiin erikoisella mieltymyksellä, minkä jälkeen saatiin vielä kuulla sanomalehti Kotimaan edustajan ja toimittajan, past. Yrjö Kohosen tuoma tervehdys sekä past. Edgar Vaalgamaan loppupuhe. Lähi-

seudun väkeä oli mukana runsaasti illanvietossa.

Opiston työhön uusina työntekijöinä ovat tulleet mukaan talousopettaja Katri Kannisto Tampereelta tehtävänään kotitalouden opettaminen opetuskeittiössä ja kotiteollisuusopettaja Aune Surakka Liperistä kudonnanopettajaksi.

Opistorakennuksen rakennustyöt ovat nyt edistyneet niin pitkälle, että kolmatta kerrosta jo muurataan, joten pian päästään vesikattoon.

Opiston oppilasmäärä on tällä työkaudella tavanomaista pienempi aiheutuen siitä hyvin ymmärrettävästä seikasta, että vuoden kuluttua on mahdollista päästä työskentelemään uusissa, ajanmukaisissa suojissa. Ehkä jossain määrin myöskin naapuriopiston uusi, vasta valmistunut opistorakennus on ollut suuntaamassa opistoon lähteneitten tien oman pitäjän ulkopuolelle. Toisaalta parhaillaan käynnissä oleva rakennustyö tekee mahdolliseksi edellisten talvien oppilasmäärän majoittamisen muutenkin rajoitettuihin tiloihin. Oppilaita kutsuttiin tänä syksynä ainoastaan 40, joista kuitenkin 8 on jäänyt saapumatta. Eniten heitä on nyt, kuten monena aikaisempina vuonna Kuhmosta, sitten Nurmeksesta, Pielisjärveltä, Polvijärveltä, Juuasta, Valtimolta, Rautavaaralta, Hyrynsalmelta ja Liperistä. T. S.

Olen opiston uusi talousopettaja. Uutta on minulle tämä Pohjois-Karjala ja uutta alussa kansanopistoelämäkin. Nyt olen saanut käydä sitä jo melkein kaksi kuukautta tänne saapuneen pirteän opiskelijajoukon kanssa.

Tämä nuoriso ja yleensä joka paikka kertoo siitä, millaista täällä on ollut vuodesta toiseen teidän ollessanne opistossa. En enää ihmettele, miksi juuri Pirtin mustat, arvokkaat seinät kutsuvat entisiä oppilaita suojiinsa. Niiden sisäpuolella moni teistä on varmaan viettänyt elämänsä kauneimmat ja ratkaisevimmat hetkensä. Niitä ei tule unohtamaan tämäkään nuorisojoukko, jolla on nyt ihana tilaisuus päivästä toiseen ammentaa niiden suojissa tietoja ja taitoja ja ennenkaikkea Jumalan sanan aarteita.

Katsellessani täällä myrskyisenä syysiltana tähtitaivasta tulevat mieleeni Siionin Kanteleen laulun sanat:

Niin synkkä ei yö, ei suur' hätäkään,
mua Jeesus ett' auttaa ei vois.

Hän yössäkin tähti on elon tään,
ei armoaan ota hän pois.

Hän luonani on, jos toisinaan kaukana näyttää.

Näillä laulun sanoilla tahdon tervehtiä teitä, te Pirtin Viestin lukijat. Vaikka joskus sielussamme tuntuisikin olevan yö, on olemassa lähellämme tähti, Jeesus, joka ei ole ottanut armoaan pois.

Katri Kannisto.

Muita töitä, koneita ja kirjoja käytetään ja harjoitetaan yötä päivää eikä ole loppua työllä ja ahkeroisella. Mutta pyhään raamattuun ei kajota aivankuin se ei olisikaan tarpeen.

Luther.

Vähässä uskollinen.

(1 Kor. 4: 2).

Suo sanat oikeat huuililleni,
oikea rukous sydämelleni!
Henkesi kautta hallitse, ohjaa!
Tahtosi tielle jalkani johda,
että Sun työssäsi toimien
olisin vähässä uskollinen!

Kirkasta kalliiksi Golgatan risti!
Sanoman sen suo alttihisti
eteenpäin viemään tahto ja tarmo!
Suo joka päivä uusi armo,
että Sun tahtoa täyttäen
olisin vähässä uskollinen!

Vähässä uskollisena aina!
Käskysi syvälle sydämeen paina!
Ne lahjat, jotka mä Sulta sain,
Se aika, joka on hallussain,
suo työhösi käytän taitavasti.
uskollisena kuoloon asti!

Oili Pennanen.

Opisto aika on rikassisältöinen, sen jokainen toveriliittolainen myöntää. Jälleen on opisto vastaanottanut parven nuoria suojiinsa talvityökaudeksi. Toivottavasti jokainen heistä elää opistopäivänsä vastaanottavaisin ja rukoilevin mielin. Omin voimin emme tule toimeen. Hyvät toveriliittolaiset, rukoilkaa meidän kanssamme ja meidän puolestamme Jumalaa avuksemme ja Häneltä voimaa tehtäviemme täyttämiseen.

Aune Surakka.

Toivotamme kaikille ystävillemme, ja erikoisesti entisille opistolaisillemme Jumalan siunaamaa, rikassisältöistä joulujuhlaa ja hyvää Uutta vuotta!

Tähdenvälejä Haikolan opintokerhosta.

Haikolan opintokerho on ollut toiminnassa koko syksyn vähentymättömällä tarmolla. Vanha Testamentti tulee jouluun mennessä käytyä läpi Virénin teoksen, Raamattu elämänkirjana, mukaan.

Tavallinen kerhoilta alkaa kellon lähe-
tessä 19,30, jolloin rupeaa kuulumaan ko-
pinaa portaissa. Kerhonohtaja sieltä saa-
puukin Hilma-tädin seurassa. Kuluu muu-
tampia punaisia minuutteja, nousee alaker-
ran Irma portaita ylös ja vähitellen kaikki
muutkin hyvässä järjestyksessä johtajat-
taren huoneeseen, jossa kerho nykyään ta-
vallisimmin on kokoontunut. Kummalli-
nen ilmiö muuten se, että jokainen tul-
tuaan melkein sanaa sanomatta istuutuu,
avaa kirjansa ja alkaa mutista itsekseen.
Tällaisen muutamia minuutteja kestä-
neen äänettömyyden jälkeen sitten kerho-
ilta virallisesti alkaa. Veisataan jokin virsi
ja hiljennytään kuuntelemaan alkuhar-
tautta. Luetaan edellisen kerhoillan pa-
kinapöytäkirja ja opinto-ohjaaja jakaa
tehtävät, jonka jälkeen on edessä läksyjen
kuulustelu. Usein kysytään kuulustelijalta
kärsivällisyyttä, vaikka kerho joskus viit-
taa niin, että kirjahyllyn lasit helisevät.
Välillä sen täytyy nöyrästi pyytää: »Autta
hyvä pappi alkuun!» Jokainen kerholai-
nen on painanut sitäpaitsi mieleensä jon-
kin lauseen k.o. Raamatun kirjasta. Kun
tämäkin on sanottu, toimitus vihdoinkin
loppuu. Jotkut huokaisevat helpotuksesta
silloin, sillä heidän ei enää tarvitse naa-
mioida osaamattomuuttaan sukan kanta-
pään neulomissalaisuuksiin tai johonkin
muuhun juuri silloin harvinaisen tärkeältä
tuntuvaan seikkaan.

Usein kuulemme kerhossa esitelmän tai
selostuksen jostain Raamatun henkilöstä.
Joskus keksimme ruveta harjoittelemaan
tietokilpailua, jolloin raamatuntuntemuk-
semme pannaan kovalle koetukselle. Lope-
tamme illan oltuamme yhdessä yli kaksi
tuntia. Pysähdyimme kuuntelemaan vielä
iltalukua ja veisaamme ehtoovirren.

Näin tavallisesti,

mutta, kuten yleensä opiston ohjelmassa
on runsaasti vaihtelua niin myös opinto-
kerhossa.

Päätimme jonakin sunnuntaina harras-
taa laupeudentyötä. Tuota päivää ei tar-

vinnutkaan kauan odottaa. Suurin osa ker-
holaisistamme matkaoppaana veistonopet-
taja Osmo Urjanheimo suuntasi silloin
reippaat askeleensa kohti Maikin ja Juu-
son mökkiä. Sää oli mitä leppoisin ja mei-
dän mielialamme virkeimmillään. Marssit-
tuamme kolmisen kilometriä saavuimme
määränpäähän. Valtuutimme oppaamme
ensin vähän vakoilemaan tilannetta. Pian
ilmestyivätkin mökin matalasta oviaukosta
hänen iloiset kasvonsa, jotka kutsuivat mei-
dät vain käymään sisään. Maikki lauloi
meille ja me Maikille. Pertti Kokki luki
vielä saarnan. Kohta kuuluivat talonisän-
nän, Juuson, askeleet pihamaalta. Kaiken
varalta pyysimme opastamme valistamaan
häntäkin etukäteen siitä mitä hänen tu-
vassaan oli tekeillä. Tunsimme piristy-
vämmä näiden välittömien ihmisten seu-
rassa. Olisimme kuunnelleet vielä kauem-
minkin Maikin muistelmia, mutta meillä
tavalliseen tapaamme oli jälleen niin kiire,
ettemme ehtineet odottaa edes Juuson
kahvitarjoilua. »Tilaisuus» päättyi Mai-
kille rakkaasta laulukirjasta veisattuun
lauluun: »Erämaata, erämaata», josta vei-
sasimme kaikki kuusitoista säkeistöä »Uk-
ko Nooan» säveleellä.

Ollaan nimipäivillä. Kerho on sitäpaitsi
saanut ilokseen vieraita, nimittäin opiston
johtajan rouvineen. Hilma-täti istuu arvoi-
tuksellisen herttaisen ja tyytyväisen nä-
köisenä uunin vieressä. Kahvipannu pori-
see jakkaralla. Kun kahvin höyry leviää
huoneeseen, tuumaa Hilma-täti suu veh-
näsellä: »Kylläpä täällä nyt on viihtyi-
sää ja kodikasta!» — Niin tosiaan, eihän
joka kerhoiltaamme ole järjestetty tätä
tarjoilupuoletta.

Kerho odottaa, odottaa kovasti. Odotta-
essaan se käy ahkerasti Karikolla maata-
lousopettajan luona harjoittelemassa psal-
milausuntaa ja yrittää ottaa jokaisesta so-
pivasta hetkestä vaarin oppiakseen laula-
maan: »Me istuimme vierellä Baabelin vir-
tain...» Jonkun tunnolla on tervehdyspuhe,
jollakin runo ja toisella esitelmän laatimi-
nen. Arvata voi helposti, että kaiken tuon
odotuksen kohteena on opintokerhon oma
illanvietto. Mutta ei yksistään se,

Opistomme päärakennus nousee.

Kuten jo aikaisemmin Pirtin Viesti on luki-joilleen kertonut, vuosi sitten alkoivat asiat miltei odottamatta kehittyä kohti opistorakennuksen toteutumista. Meidän haittanamme on koko toiminta-aikamme ollut riittävien tilojen, työskentelymahdollisuuksien ja asuntojen puute. Emme kuitenkaan nähneet mitään mahdollisuuksia tilanteen korjaamiseen, joskin ystävien avun turvin oli käynyt mahdolliseksi hieman laajentaa suojiamme niin, että jo yli 50 oppilasta saatiin mahtumaan opiston työkaudelle.

Kun sitten amerikkalaisia lahjavarjoja alkoi saapua maahamme, heräsi toive, että kenties niitä voisi hieman riittää meidänkin tarpee-

vaan sitäpaitsi joulukuun alkupäivinä oli meille luvannut tulla vieras, itse opintokerhotyömme »pää», maisteri Viiri Hakkarainen, Helsingistä.

Odottamamme vieras oli saapunut, samoin oli käsillä meidän jokaisen hartaasti odottama juhlasunnuntai. Viiri Hakkarainen toimi varmana selkärankana kaikissa ohjelmanumeroissa. Sitäpaitsi opiston johtaja auttoi meitä kärsivällisesti viimeisissä harjoituksissa.

Rauni Kyttälän lausuttua yleisön tervetulleeksi oli kerholaistemme ohjelmassa m.m. kuorolausuntanumero. Esitimme psalmin 84 johtaja Salomaan säestäessä harmonilla. Viiri Hakkarainen piti juhlapuheen. »Jumalan silmä näkee kaiken elämässämme. Me emme pääse minnekään pakoon hänen katseeltaan». Laulumme, jota itse pelkäsimme hirveästi, oli jonkun musiikkimiehen arvostelun mukaan illan huippukohta. Kuultiin esitelmä profeetta Hesekielistä. Irma Lainpelto lausui Lauri Pohjanpään runon Viisauus, johon on otettu aihe Jobin kirjasta. Ohjelmaryhmä avusti meitä muun ohjelman suhteen. Illan päätti johtaja Salomaa puhuen vakavaa sanaa kristillisen opintokerhotyön tärkeydestä oikean tiedon antajana ja puhtaan harastuksen kohteena.

Olemme saaneet uutta, innostuttavaa vrikettä kerhotoimintaamme. Helmikuussa meillä on sitten tentit, johon odottavat jo kysymykset (suljetussa kirjekuoressa) johtajattaren pöytälaatikossa. Jännittävää!

Kaikille opintokerholaisille: »Älkää harastuksessanne olko veltot...».

(Room. 12: 11).

Haikolan opintokerhon puolesta

K. K.

seemme. Hartain toivein niitä anottiin ja odotettiin, ja vihdoinkin saimme tietää, että jotain sentään voisimme saada. — Viime vuoden marraskuun alussa saapui sitten past. Ahti Au-
ranen, Amerikan Luterilaisen Kansalliskomitean edustaja, Turusta käymään opistollamme nähdäkseen, millaisia tarpeita palvelemaan myönnettävät varat tulisivat. Tämä käynti selvitti hänelle, että opistomme tarvitsee tuntuvamman avustuksen kuin mitä aluksi oli suunniteltu, jos mieli sillä olla todellista merkitystä, ja niin saimmekin sitten 5 miljoonaa, kuten jo ennen on kerrottu. Tämä avustus luvattiin meille sillä nimenomaisella ehdolla, että rakennustyöhön ryhdytään ensi tilassa.

Nyt oli opiston johtokunnan ryhdyttävä kiireellisesti asioita järjestelemään. Oli tiedusteltava rakennuslainoja, joiden saaminen edellytti kuitenkin ainakin väliaikaisia takauksia. Tätä tarkoittavat esitykset tehtiin Nurmeksen maalaiskunnalle ja seurakunnalle, jotka molemmat antoivat takaussuostumuksensa. Aivan äskettäin on Nurmeksen kaupala suostunut kolmanneksi takaajaksi. Henkivakuutusyhtiöt Suomi ja Salama ovat kumpikin luvanneet lainata 5 miljoonaa.

Rakennusluvan saaminen tuotti vielä vaikeuksia, mutta kun sekin vihdoinkin selvisi, voitiin työt aloittaa arkkitehti J. Lankisen laatimien piirustusten mukaan viime heinäkuun puolivälissä rak.mestari E. J. Niemen toimiessa työnjohtourakoitsijana. Koko loppukesän ja syksyn työt ovat olleet käynnissä eräässä vaiheessa jopa 40 miehen voimalla. Opiston omasta metsästä on hankittu puutavaraa, jota sitten on sahattu rakennuspaikalla. Nyt voimme kertoa, että päärakennuksemme on jo kohonnut räystäälle ja seinämuuraustöitä lopetellaan.

Tapautumien kulku on opistomme kohdalla ihmeellistä. Meidän täytyy nähdä, että Jumala on ohjannut asioitamme. Meidän vaatimat olosuhteemme ovat nyt joutuneet palvelemaan saavuttamista, sillä paremmissa ulkonaisissa oloissa tuskin olisimme voineet saada näin huomattavaa avustusta. Tarpeelliset takaukset on saatu ja rakennuslainakin, jota muuten, kuten tunnettua, ei niinkään helposti ole tarjolla. Tämän syksyn sää on ollut muuraustöiden kannalta erikoisen suotuisa. Meillä on paljon kiitoksen aihetta jatkuvasti.

Mutta vaikeudet eivät suinkaan ole vähäiset. Rakennusvarojen tarve on suuri. Lainaa on vielä jostakin saatava lisää. Eikä sellaisen velkataakan alle ole helppo jäädä. Siksi on ponnisteltava juuri nyt kaikin voimin ja keinoin. Täällä omassa pitäjässämme on pantu alulle puutavarankeräys, kun rahaa on vähän, ehkä vielä vähemmän kuin muualla, ja halla-kin kävi viime kesänä vieden monin paikoin miltei kaikki. Uhrautuvaisuus ja alttius opiston asiaa kohtaan on kuitenkin tullut monella tavalla näkyviin. On tullut ystävilta kauempaa lahjoituksia: useat ovat lahjoittaneet opistorakennukseen kokonaisen tilavuuskuu-

Jatk. seur. siv.

JEEBUS KUTSUU!

»Joka janoo, se tulkoon minun tyköni ja juokoon.»

Ylläolevat sanat Jeesus huusi kansalle Jerusalemin temppelissä riemujuhlien viimeisenä päivänä. Jo varhain aamulla Jeesus oli tullut temppeliin juhlimaan ja kansaa tuli hänen tykönsä. Ystäväni, Jeesus kutsuu Sinuakin, niinkuin silloin noita ihmisiä Jerusalemin temppelissä. Jo varhain lapsuutesi aikana Jeesus Sinua kutsui, se tapahtui kasteessasi. Sen jälkeen hän on usein kolkuttanut sydämesi ovelle päästäkseen jo täällä armon ajassa pitämään riemujuhlaa sydämesi temppeliin. Avaa sydämesi Jeesukselle! Uskoen ota vastaan ja omista Jeesus omaksi Vapahtajaksesi ja autuaaksi tekijäksesi. Se on sydämensä avaamista Jeesukselle ja hänen tykönsä tulemistä. Hän sitten varjelee meitä uskossa pysymäänkin, niin ettemme sorru.

Tänäänkin Jeesus kutsuu meitä sanan ja sakramenttein kautta. Tutki itseäsi oletko oikealta tieltä pois langennut. Omatuntosi sen kyllä todistaa. Jos murheella näet itsesi syntiseksi, on se jo hyvä, se on ensimmäinen askel parannukseen. Riennä silloin parantajan, Jeesuksen, tykö. Hän syntihavasi sitoo ja voitelee.

Ottakaamme vaarin Jeesuksen kutsusta. Pyytäkäämme Jumalan varjelusta niin, että pysyisimme kiinni Sanassa ja sen valossa aina eläisimme.

»Sanassas mua pidä Jeesus,
Sit ei myrskyt lyö.
Siinä säilyn, vaikka saapuu
musta maailman yö.»

S. R. H n e n.

Opistomme . . .

tiometrin hinnan, 3.500:— mk, joku enemänkin. Lieksan nuorisoliitto-osaston tahdomme mainita erikoisesti. Jotkut ovat ottaneet vähitellen kootakseen samanlaisen »kuution». Oman pitäjän tukkikeräyksessä Saramon kylä yksistään on ensimmäisenä kerännyt opistolle joululahjaksi tähän mennessä jo yli 100 runkoa rakennuspuita, joita tarvitaan paljon tällaiseen rakennukseen, vaikka se rakennetaankin tiilistä. Kiitämme kaikkia ystäviä heidän lahjoistaan, ja kiitämme Jumalaa tällaisista ystäivistä. Hän on varmasti siunauksellaan palkitseva nämä uhraukset.

Toivo Salomaa.

KIHLLOISSA:

Salme Kilpeläinen (1945—1946)
Teuvo Ehrukainen
Pertti Kokki (1946—1947)
Paula Rautiainen (1949—1950)

VIHITTY:

Mikko Piirainen (1946—1947)
Laina Pulkkinen

Totisesti et voi liiaksi lukea Raamattua ja mitä luet, sitä et voi liian hyvin lukea, ja minkä hyvin luet, sitä et voi liian hyvin ymmärtää, ja minkä hyvin ymmärrät, sitä et voi liian hyvin oppia, ja minkä hyvin opit, sitä et voi elämässäsi liian hyvin noudattaa.

Luther.